

HOTĂRÂREA CURȚII

DIN 16 MARTIE 1978¹

Bestuur van het Algemeen Ziekenfonds Drenthe-Platteland

împotriva G. Pierik

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Centrale Raad van Beroep)

„Îngrijiri medicale”

Cauza 117/77

În cauza 117/77

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Centrale Raad van Beroep pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

HET BESTUUR VAN HET ALGEMEEN ZIEKENFONDS DRENTHE-
PLATTELAND, din Zwolle,

și

G. PIERIK, din Wapenveld,

¹ Limba de procedură: olandeza.

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea anumitor dispoziții ale Regulamentului nr. 1408/71 al Consiliului în ceea ce privește dreptul lucrătorilor de a primi tratamentul corespunzător pe teritoriul unui alt stat membru,

CURTEA,

compusă din domnii H. Kutscher, președinte, M. Sørensen și G. Bosco, președinți de cameră, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keefe și A. Touffait, judecători,

avocat general: domnul H. Mayras

grefier: domnul A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

În drept

1 Întrucât, prin scrisoarea președintelui său din 28 septembrie 1977, primită la Curte la 30 septembrie 1977, Centrale Raad van Beroep a adresat Curții de Justiție, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, întrebări privind interpretarea anumitor dispoziții ale Regulamentului nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO 1971, L 149);

2 aceste întrebări au fost adresate în cadrul unui litigiu privind refuzul instituției de asigurări sociale olandeze competente de a rambursa unui lucrător, cu reședința în Țările de Jos, titular al unei pensii de invaliditate în temeiul legislației olandeze, cheltuielile pretinse pentru o cură termală urmată în Republica Federală Germania;

3 instituția de asigurări sociale menționată anterior a motivat acest refuz bazându-se pe „legea privind asigurarea pentru incapacitate de muncă de lungă durată” (Wet op Arbeidsongeschiktheidsverzekering), conform căreia beneficiul măsurilor destinate menținerii, restabilirii sau îmbunătățirii capacității de lucru nu este acordat titularului unei pensii de invaliditate decât în măsura în care aceste măsuri nu sunt incluse printre prestațiile în natură reglementate de anumite dispoziții ale legislației sociale olandeze;

4 întrucât, Comisia și-a exprimat, în observațiile sale, îndoieli privind relevanța și utilitatea în speță a întrebărilor adresate, din moment ce articolul 22 din Regulamentul nr. 1408/71 nu vizează, potrivit opiniei sale, situația cu privire la care a fost sesizată instanța națională;

5 aceasta propune Curții de Justiție să facă o precizare în acest scop în motivarea deciziei sale;

6 întrucât, articolul 177 din tratat, care se bazează pe o separare clară a competențelor între instanțele naționale și Curte, nu permite acestuia din urmă să se pronunțe asupra relevanței întrebărilor adresate;

7 astfel, întrebarea prin care se urmărește să se clarifice dacă dispozițiile sau noțiunile de drept comunitar a căror interpretare este solicitată se aplică efectiv în speță, nu este de competența Curții și intră sub incidența competenței instanței naționale;

8 întrucât, prin prima întrebare, instanța națională dorește să afle dacă, prin formularea „care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent pentru a avea dreptul la prestații”, articolul 22 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1408/71 stabilește persoanele care au dreptul în principiu să beneficieze de prestații sau dacă se urmărește să se limiteze sfera sa de aplicare la prestațiile care figurează în cadrul prestațiilor naționale în natură prevăzute de legislația statului competent;

9 de asemenea, instanța națională solicită Curții să precizeze sensul și domeniul de aplicare al sintagmei „tratament adecvat”, inclusă în dispoziția citată anterior, pentru a ști în special dacă această sintagmă vizează un tratament specific acordat exclusiv pe teritoriul statului de ședere sau care, cel puțin, nu este acordat pe teritoriul statului de reședință sau, mai general, dacă desemnează un tratament corespunzător bolii ori afecțiunii;

10 pe de altă parte, se solicită Curții să stabilească dacă „prestațiile în natură acordate, în numele instituției competente, de către instituția de la locul de ședere sau de reședință” sunt cele „datorate în statul de reședință” sau cele pe care instituția competentă le poate acorda;

11 în continuare, se dorește să se afle dacă obligația acordării autorizației prevăzute la articolul menționat anterior alineatul (2) al doilea paragraf vizează de asemenea cazurile în care tratamentul respectiv nu este inclus în ansamblul prestațiilor naționale în natură;

12 având în vedere conexitatea care există între aceste întrebări, este necesară examinarea comună a acestora;

13 întrucât, referirea inclusă în articolul 22 alineatul (1) prima teză până la articolul 18 privind totalizarea perioadelor de asigurare pentru dobândirea dreptului la prestații, demonstrează că această teză are ca obiect unic stabilirea cercului de persoane cărora li se aplică articolul 22 enunțând o condiție generală de aplicare căreia următoarele litere (a), (b) și (c) îi adaugă condiții specifice;

14 inclus în cadrul obiectivelor generale ale tratatului, articolul 22 din regulament se înscrie în cadrul măsurilor care urmăresc să permită lucrătorului resortisant al unuia dintre statele membre ale Comunității să beneficieze, indiferent de instituția națională la care este afiliat sau de locul de reședință al acestuia, de prestațiile în natură acordate în orice alt stat membru;

15 din sintagma „tratamentul adecvat stării sale”, inclusă în articolul 22 alineatul (1) litera (c) reiese că prestațiile în natură pentru care se acordă lucrătorului autorizația de a intra pe teritoriul unui stat membru în conformitate cu această dispoziție vizează toate îngrijirile care pot asigura un tratament eficient al bolii sau afecțiunii de care suferă persoana interesată;

16 în aceste condiții, nu prezintă importanță clarificarea chestiunii dacă prestația în natură de care lucrătorul are nevoie poate fi acordată pe teritoriul statului membru de reședință, simplul fapt că această prestație corespunde unui tratament mai potrivit stării de sănătate

a persoanei interesate fiind decisiv în sensul acordării autorizației menționate la alineatul (1) litera (c) citat anterior;

17 dacă pentru lucrător posibilitatea de a beneficia de prestații în natură acordate într-un alt stat membru este supusă, în temeiul alineatului menționat anterior, unei autorizații, puterea de decizie a instituției competente cu privire la refuzul autorizației este cu toate acestea limitată de cerința, prevăzută de regulament, de a asigura lucrătorului posibilitatea de a beneficia de tratamentul adecvat stării sale de sănătate, acordat în orice stat membru, indiferent de locul de reședință și de statul membru pe teritoriul căruia se află instituția de asigurări sociale la care este afiliat acesta;

18 dispoziția de la articolul 22 din regulament alineatul (2) al doilea paragraf, potrivit căreia autorizația „nu poate fi refuzată în cazul în care tratamentul respectiv nu poate fi asigurat pentru persoana respectivă pe teritoriul statului membru în care își are reședința”, interzice de asemenea refuzarea autorizației în cazul în care tratamentul acordat în statul membru de reședință este mai puțin eficient decât cel de care persoana interesată poate beneficia într-un alt stat membru;

19 întrucât, din aceste motive, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că formularea „care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent în privința dreptului la prestații”, de la articolul 22 începutul primului paragraf, stabilește persoanele care au dreptul, în principiu, să beneficieze de prestațiile prevăzute de legislația națională aplicabilă;

20 sintagma, inclusă în articolul 22 alineatul (2) al doilea paragraf, „tratamentul respectiv” vizează orice tratament corespunzător bolii sau afecțiunii de care suferă persoana interesată;

21 formularea „prestații în natură acordate, în numele instituției competente, de către instituția de la locul de ședere sau de reședință” nu desemnează doar prestațiile în natură acordate în statul membru de reședință, ci și pe cele pe care instituția competentă le poate acorda;

22 obligația prevăzută la articolul 22 alineatul (2) al doilea paragraf de a acorda autorizația solicitată în temeiul alineatului (1) litera (c) de la același articol vizează atât cazul în care tratamentul acordat într-un alt stat membru este mai eficient decât cel de

care persoana interesată poate beneficia în statul membru în care își are reședința, precum și cazul în care tratamentul respectiv nu poate fi acordat pe teritoriul acestui din urmă stat;

23 întrucât, în continuare, se solicită Curții să stabilească dacă sintagma „în numele instituției competente” de la articolul 22 litera (c) punctul (1) trebuie interpretată în sensul că, în cazul în care organul competent a acordat autorizația menționată la litera (c), prestația acordată de instituția din locul de ședere trebuie să îi fie rambursată fără alte condiții;

24 întrucât articolul 36 din Regulamentul nr. 1408/71, inclus în Titlul III, Capitolul 1, din care face parte și articolul 22, prevede ca prestațiile în natură acordate de instituția competentă a unui stat membru în numele instituției unui alt stat membru „se rambursează integral”, fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la foștii lucrători transfrontalieri;

25 de asemenea, Regulamentul nr. 574/72 al Consiliului din 21 martie 1972 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 1408/71 (JO 1972 L 74) precizează la articolul 93 alineatul (1) că suma prestațiilor plătite în temeiul articolului 22 din regulamentul „se rambursează de către instituția competentă instituției care a acordat prestațiile respective, așa după cum reiese din contabilitatea acelei din urmă instituții”;

26 este necesar să se răspundă că determină o rambursare integrală cheltuielile aferente prestațiilor în natură acordate în numele instituției competente de instituția din locul de ședere sau de reședință;

27 întrucât, în sfârșit, instanța națională dorește să afle care este instituția din locul de ședere sau de reședință care, în temeiul articolului 22 alineatul (1) litera (c) punctul (i), acordă prestațiile în natură în numele instituției competente;

28 întrucât Regulamentul de aplicare nr. 574/72, modificat prin Regulamentul nr. 878/73 al Consiliului din 26 martie 1973 (JO 1973, L 86), menționează, în Anexa 3, instituțiile de la locul de domiciliu și de la locul de ședere ale fiecărui stat membru, pentru punerea în aplicare a dispozițiilor Regulamentului nr. 1408/71, inclusiv a celor de la articolul 22;

29 este necesar să se răspundă că sintagma „instituția de la locul de ședere sau de reședință”, menționată la articolul 22 alineatul (1) litera (c) punctul (i) din Regulamentul nr. 1408/71 se referă la instituția autorizată să acorde prestațiile în statul de reședință sau de ședere, astfel cum a fost menționată în Anexa 3 la Regulamentul nr. 574/72 al Consiliului, modificat prin Regulamentul nr. 878/73 al Consiliului;

Cu privire la cheltuielile de judecată

30 Întrucât cheltuielile efectuate de Guvernul Țărilor de Jos, Guvernul Regatului Unit și de Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări;

31 procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată;

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de președintele Centrale Raad van Beroep, prin scrisoarea din 28 septembrie 1977, hotărăște:

1) Formularea „care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent în privința dreptului la prestații”, de la articolul 22 începutul primului paragraf, stabilește persoanele care au dreptul, în principiu, să beneficieze de prestațiile prevăzute de legislația națională aplicabilă;

2) Sintagma, inclusă în articolul 22 alineatul (2) al doilea paragraf, „tratamentul respectiv” vizează orice tratament corespunzător bolii sau afecțiunii de care suferă persoana interesată;

3) Formularea „prestații în natură acordate, în numele instituției competente, de către instituția de la locul de ședere sau de reședință” nu desemnează doar prestațiile în natură acordate în statul membru de reședință, ci și cele pe care instituția competentă le poate acorda;

4) Obligația prevăzută la articolul 22 alineatul (2) al doilea paragraf de a acorda autorizația solicitată în temeiul alineatului (1) litera (c) de la același articol vizează atât cazul în care tratamentul acordat într-un alt stat membru este mai eficient decât cel de care persoana interesată poate beneficia în statul membru în care își are reședința, cât și cazul în care tratamentul respectiv nu poate fi acordat pe teritoriul acestui din urmă stat;

5) Cheltuielile aferente prestațiilor în natură acordate în numele instituției competente de instituția din locul de ședere sau de reședință determină o rambursare integrală;

6) Sintagma „instituția de la locul de ședere sau de reședință”, menționată la articolul 22 alineatul (1) litera (c) punctul (i) din Regulamentul nr. 1408/71 se referă la instituția autorizată să acorde prestațiile în statul de reședință sau de ședere, astfel cum a fost menționată în Anexa 3 la Regulamentul nr. 574/72 al Consiliului, modificat prin Regulamentul nr. 878/73 al Consiliului.

Kutscher	Sørensen	Bosco	Donner	Mertens de Wilmars
Pescatore	Mackenzie Stuart		O'Keeffe	Touffait

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 16 martie 1978.

Grefier

A. Van Houtte

Președinte

H. Kutscher